आपातरमणीयानां संयोगानां प्रियैः सह ।
अपत्यानामिवास्वानां परिणामो हि दारुणः ॥ ७३ ॥
शोचमानास्तु सस्नेहा बान्धवाः सुहृदस्तथा ।
पातयन्ति स्म तं स्वर्गादश्रुपातिन राघव ॥ ७४ ॥
5 व्रजन्ति न निवर्तन्ते श्रोतांसि सरितां यथा ।
आयुरादाय मर्त्यानां तथा रात्र्यहनी सदा ॥ ७५ ॥
सुखास्वादलवो यस्तु संसारे सत्समागमः ।
स वियोगावसानत्वाद्दुःखानां सुवि युज्यते ॥ ७६ ॥
अत एव हि नेहन्ति साधवः सत्समागमं ।
10 यद्वियोगासिलूनस्य मनसो नास्ति भेषजं ॥ ७७ ॥
सुकृतान्यपि कर्माणि राजभिः सगरादिभिः ।
अथ तान्येव कर्माणि ते चापि प्रलयं गताः ॥ ७८ ॥
संचिन्त्य संचिन्त्य तमुग्रदण्डं मृत्युं मनुष्यस्य विचक्षणास्य ।
वर्षाम्बुसिक्ता इव चर्मबन्धाः सर्वे प्रयत्नाः शिथिलीभवन्ति ॥ ७९ ॥
15 यामिव रात्रिं प्रथमामुपैति गर्भे निवासं नरवीरलोकः ।
ततः प्रभृत्यस्खलितप्रयाणः स प्रत्यहं मृत्युसमीपमेति ॥ ८० ॥
अथ संसारं विचारयतां शोकोऽयमज्ञानस्यैव प्रपञ्चः ।
पश्य । अज्ञानं कारणं न स्याद्वियोगो यदि कारणं ।
शोको दिनेषु गच्छत्सु वर्द्धतामपयाति किं ॥ ८१ ॥
20 तदत्रात्मानमनुसंधेहि शोकचर्चां परिहर ।
यतः । अकाण्डपत्रजातानां गात्राणां मर्मभेदिनां ।
गाढशोकप्रहाराणामचिन्तैव महौषधिः ॥ ८२ ॥